

Plná moc

Protože plná moc představuje osvědčení o existenci a rozsahu zastoupení, jež zmocnitel vystavuje zmocněnci pro účely jeho jednání s třetími osobami, je pro vymezení rozsahu oprávnění zmocněnce jednat za zmocnitele rozhodující obsah plné moci. Jedná-li zmocněnec jménem zmocnitele v mezích oprávnění uděleného mu v plné moci, vznikají práva a povinnosti přímo zmocniteli (právními úkony, jež zmocněnec jeho jménem v mezích plné moci učinil, je vázán). Má-li být rozsah zmocněncova oprávnění jednat za zmocnitele omezen, musí být toto omezení výslovně vyjádřeno v plné moci. Přitom obdobně jako věcné omezení, tj. na provedení určitého právního úkonu, může být plná moc omezena i na určitý časový úsek. Jakékoli interní pokyny, příkazy, zákazy, omezení, či výhrady stanovené v dohodě o zmocnění, avšak nevyjádřené v samotné plné moci, nemají vůči třetím osobám žádné právní účinky, ledaže jim jsou známy. To platí i o časovém omezení dohody o zmocnění; má-li být zmocněncovo oprávnění omezeno časem, musí mu zmocnitel udělit plnou moc, z jejíhož obsahu takové omezení pro třetí osoby vyplývá.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 31 Cdo 2038/2011, ze dne 16.1.2013)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně V. J., zastoupené Mgr. M.J., advokátkou se sídlem v P., proti žalovaným 1) Ing. R. D. a 2) Ing. J. D., zastoupeným Mgr. J.B., advokátem se sídlem v P., o určení vlastnictví, vedené u Okresního soudu Praha - východ pod sp. zn. 6 C 389/2006, o dovolání žalovaných proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2010, č. j. 27 Co 320/2007-119, tak, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2010, č. j. 27 Co 320/2007-119, a rozsudek Okresního soudu Praha - východ ze dne 26. 3. 2007, č. j. 6 C 389/2006-35, se ruší a věc se vrací Okresnímu soudu Praha - východ k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud Praha - východ rozsudkem ze dne 26. 3. 2007, č. j. 6 C 389/2006-35, určil, že žalobkyně je vlastníci pozemků parc. č. o výměře 680 m² a parc. č. o výměře 88 m² v katastrálním území T., obec T., zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro S. kraj, Katastrální pracoviště P. na LV; současně rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 19.7.2007, č. j. 27 Co 320/2007-69, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Oproti soudu prvního stupně dospěl k právnímu názoru, podle něhož „i když příkazní smlouva mezi žalobkyní a společností I. INVEST, s. r. o. k 21. 3. 2003 zanikla, nezpůsobilo to zánik účinnosti plné moci, kterou žalobkyně jmenované společnosti udělila dne 21. 6. 2002“, neboť z obsahu plné moci nevyplývá, že by její účinnost byla jakkoli časově omezena. Uzavřel, že „I. INVEST, s. r. o. tak jednala při uzavření kupní smlouvy se společností P. Union, s. r. o. jménem žalobkyně na základě zmocnění vyplývajícího z plné moci ze dne 21. 6. 2002, které ke dni uzavření smlouvy dne 25. 9. 2003 trvalo“ (správně 25. 3. 2003).

Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 22. 4. 2010, č. j. 21 Cdo 5429/2007-101, rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací soud následně rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů

odvolacího a dovolacího řízení. Převzal zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně (zmocnitelka), která byla vlastnící pozemků parc. č. a parc. č., zapsaných v katastru nemovitostí na listu vlastnictví pro katastrální území a obec T., a I. INVEST, s. r. o. se sídlem v P., (zmocněnec), uzavřely dne 23. 9. 1998 smlouvu, kterou se zmocněnec zavázal nabízet prodej těchto nemovitostí, vytipovat vhodné zájemce o jejich koupi, zajistit vypracování kupní smlouvy (smluv), kupní smlouvu (smlouvy) jako zástupce zmocnitelky s kupujícím uzavřít a jako zástupce zmocnitelky a případně i kupujícího podat návrhy na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí (článek II. smlouvy). Žalobkyně zmocnila společnost I. INVEST, s. r. o., aby jako její zástupce uzavřela kupní smlouvu (smlouvy) o prodeji nemovitostí, a to za vymezených podmínek týkajících se výše a splatnosti (úschovy) kupní ceny. Dále ji zmocnila k zastupování „ve všech věcech týkajících se shora zmíněné úschovy včetně sjednání a uzavření smluv potřebných ke zřízení či změně podmínek úschovy,“ a ... „k převzetí kupní ceny od kupujícího“ (článek IV. smlouvy). Smlouva byla uzavřena na dobu určitou, a to na dobu realizace rozparcelování a prodeje parcel, nejdéle na dobu tří let. Dodatkem ze dne 19. 9. 2001 byla smlouva prodloužena „na dobu do okamžiku, kdy bude v katastru nemovitostí zapsán prodej parcely nebo poslední z prodejů parcel vzniklých rozdělením parcel. Nejdéle však bude tato smlouva trvat osmáct měsíců od uzavření“ (tj. do 21. 3. 2003). Žalobkyně udělila společnosti I. INVEST, s. r. o. písemnou plnou moc datovanou 21. 6. 2002, v níž projevila vůli, aby ji zmocněnec v právních věcech týkajících se předmětných nemovitostí „zastupoval, aby vykonával veškeré úkony, přijímal doručované písemnosti, podával návrhy a žádosti, uzavíral smíry a narovnání, uznával uplatněné nároky, vzdával se nároků, podával opravné prostředky (řádné i mimořádné), námítky nebo rozklad a vzdával se jich, vymáhal nároky, plnění nároků přijímal, jejich plnění potvrzoval, to vše i tehdy, když je podle právních předpisů zapotřebí zvláštní plné moci.“ Dále v listině uvedla, že „zmocněnec je zejména oprávněn učinit všechny úkony vedoucí k rozdělení parcel na parcely o menší výměře, parcely celé nebo jejich části prodávat, uzavírat a podepisovat kupní smlouvy a smlouvy o úschově kupních cen vyplacených kupujícími za prodej parcel či jejich částí, zastupovat mne ...“ ve všech v úvahu připadajících řízeních. Časové omezení jednatelského oprávnění zmocněnce listina neobsahovala. Společnost I. INVEST, s. r. o. uzavřela dne 25. 3. 2003 jménem žalobkyně se společností P. Union, s. r. o. se sídlem v P., kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod vlastnického práva k pozemkům parc. č. 864/6 o výměře 842 m², 863/6 o výměře 768 m², 863/7 o výměře 709 m² a ideální 1/6 pozemku parc. č. 863/2 o výměře 388 m², zapsaným v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 82 vedeném Katastrálním úřadem pro S. kraj, Katastrální pracoviště P. pro katastrální území a obec T., za kupní cenu 715.098,- Kč. Při uzavření kupní smlouvy se I. INVEST, s. r. o. prokázala plnou mocí, kterou jí dne 21. 6. 2002 vystavila žalobkyně a která nebyla před uzavřením kupní smlouvy odvolána či vypovězena. Právní účinky vkladu vlastnického práva vznikly 26. 3. 2003. Kupní smlouvou ze dne 29. 7. 2003 nabyvatelka uvedených nemovitostí (P. Union, s. r. o.) prodala žalovaným za kupní cenu 245.760,- Kč pozemek parc. č. 863/6 o výměře 768 m², zapsaný v katastru nemovitostí na listu vlastnictví, vedeném Katastrálním úřadem pro S. kraj, Katastrální pracoviště P. pro katastrální území a obec T. (pozemek parc. č. 582 o výměře 88 m² vznikl vyčleněním z pozemku parc. č. 863/6). Právní účinky vkladu vlastnického práva vznikly 9. 12. 2003.

Odvolací soud, vázán právním názorem Nejvyššího soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 22. 4. 2010, č. j. 21 Cdo 5429/2007-101, se ztotožnil se soudem prvního stupně, že zánikem příkazní smlouvy zanikla rovněž účinnost plné moci udělené 21. 6. 2002 zmocněnci (I. INVEST s. r. o.). Kupní smlouva z 25. 3. 2003, která byla uzavřena až po zániku zmocnění, je absolutně neplatná (§ 39 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, dále též jen „obč. zák.“), neboť „jmenované společnosti ... chyběl právní důvod pro to, aby mohla jako zmocněnec žalobkyně uzavřít kupní smlouvu ... o prodeji dotčených nemovitostí.“ Vlastnické právo na jejím základě na kupující (P. Union, s. r. o.) nepřešlo. Režim občanského zákoníku neumožňuje nabytí vlastnického práva od nevlastníka, a proto je absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem (§ 39 obč. zák.) i následná kupní smlouva z 29. 7. 2003. Žalobkyně vlastnické právo k uvedeným pozemkům nepozbyla.

Rozsudek odvolacího soudu napadli žalovaní dovoláním, jehož přípustnost opřeli o § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., s tím, že otázka principů smluvního zastupování a jeho účinků vůči třetím osobám ve smyslu § 31 až § 33b obč. zák. je soudy - včetně Nejvyššího soudu - vykládána nejednotně. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. zpochybnili správnost závěru, podle něhož plná moc, resp. oprávnění zmocněnce jednat podle ní za zmocnitele, je z časového hlediska automaticky omezena trváním dohody o plné moci, aniž by časové omezení bylo v plné moci uvedeno (jestliže mandátní /příkazní/ smlouva byla uzavřena na dobu určitou, byla stejným způsobem omezena i plná moc, přestože z jejího obsahu žádné časové omezení nevyplývá). Prosazují názor, že rozsah zmocněncova oprávnění musí být uveden v plné moci udělené zmocnitelem. Chce-li zmocnitel časově omezit oprávnění svého zmocněnce, musí mu udělit plnou moc, z jejíhož obsahu takové omezení pro třetí osoby vyplývá, „jinak se ho zmocnitel vůči třetím osobám nemůže dovolávat, leda by o něm věděli.“ Vnitřní vztah mezi zmocnitelem a zmocněncem (založený na dohodě o plné moci /zastupování/, mandátní, příkazní či jiné smlouvě) nemá právní význam pro třetí osoby, pokud jeho obsah není uveden přímo v plné moci. Z ustanovení § 33b obč. zák. vyplývá, že zánik plné moci (oprávnění zmocněnce podle ní jednat) není vázán na trvání dohody o zastupování; vůči třetím osobám je rozhodující výlučně plná moc, nikoliv obsah dohody mezi zmocnitelem a zmocněncem, o němž třetí osoby nemusí mít žádné informace. Protože časové omezení dohody o plné moci je svou podstatou vymezením rozsahu zmocněncova oprávnění podle § 31 odst. 1 obč. zák., nezpůsobuje uplynutí času, na který je její trvání omezeno, automaticky zánik plné moci; ostatně ustanovení § 33b obč. zák. s takovým případem nepočítá. Žalovaní navrhli, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ztotožnila s právním posouzením věci odvolacím soudem; navrhla předložení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, protože ve dvou skutkově totožných věcech dospěl Nejvyšší soud k odlišnému výkladu otázky zastoupení na základě dohody o plné moci a jeho zániku uplynutím času ve vztahu k plné moci (přukazu o plné moci).

Dovolací soud při projednání dovolání postupoval podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 - dále opět jen „o. s. ř.“ (srovnej článek II bod 7. přechodných ustanovení zákona č. 404/2012, kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Tříčlenný senát č. 33, který měl podle rozvrhu práce Nejvyššího soudu dovolání projednat a rozhodnout o něm, při posouzení otázky dopadu zániku právních vztahů z dohody o plné moci (zastupování) uzavřené mezi zmocnitelem a zmocněncem na plnou moc udělenou zmocnitelem dospěl k právnímu názoru odlišnému od toho, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 5429/2007, jímž Nejvyšší soud v této věci zrušil rozsudek odvolacího soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 27 Co 320/2007-69, se závazným právním názorem, podle něhož zánikem dohody o plné moci (smlouvy mandátní, resp. příkazní) zaniká bez dalšího účinnost plné moci udělené zmocnitelem zmocněnci.

Proto senát č. 33 rozhodl o postoupení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia (§ 20 zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů). Velký senát občanskoprávního a obchodního kolegia pak věc projednal a rozhodl o ní v souladu s ustanoveními § 19 a § 20 odst. 1 uvedeného zákona.

Dovolání bylo podáno včas subjekty k tomu oprávněnými při splnění zákonné podmínky jejich advokátního zastoupení (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné, protože směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř. Účinky časového omezení dohody o plné moci (zmocnění) na

plnou moc udělenou zmocněnci neposuzují soudy (včetně Nejvyššího soudu) jednotně.

Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a jejich existence se z obsahu spisu nepodává.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, nebyl dovoláním (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Právní posouzení je ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

K řešení nastolené právní otázky, zda zánikem dohody o plné moci (zmocnění) uplynutím doby, na niž byla omezena, zaniká bez dalšího účinnost plné moci udělené zmocněnci zmocnitelem, zaujal Nejvyšší soud dva odlišné právní názory.

V rozsudku ze dne 24. 2. 2010, sp. zn. 33 Cdo 4385/2007, který se týkal skutkově obdobné věci, jako je právě posuzovaná (jíž se rovněž na straně žalující účastnila žalobkyně), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že z odlišnosti vnitřního právního vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem založeného dohodou o zmocnění a plné moci deklarující navenek oprávnění zmocněnce v uvedeném rozsahu za zmocnitele jednat vyplývá, že zánik právního vztahu z dohody o zmocnění nelze bez dalšího ztotožňovat se zánikem právních účinků plné moci, v níž nebylo vyjádřeno časové omezení, které bylo sjednáno v dohodě o zmocnění. Aby účinky plné moci zanikly, musí ji zmocnitel odvolat podle § 33b odst. 1 písm. b/ obč. zák. (nezanikla-li plná moc z jiných důvodů uvedených v § 33b obč. zák., dohodou nebo uplynutím doby, na kterou bylo její trvání výslovně omezeno); nestačí, že zanikl právní vztah z dohody o zmocnění, a to třeba i uplynutím doby, na niž byl sjednán.

Opačný právní názor Nejvyšší soud zaujal v již zmiňovaném rozsudku ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 5429/2007; podle něho zánikem mandátní (příkazní) smlouvy zaniká bez dalšího účinnost plné moci udělené zmocněnci, takže jeho následné jednání za zmocnitele je nezmocněným jednatelstvím, které zmocnitele zavazuje jen za podmínek vymezených v § 33 odst. 2 obč. zák.

Podle § 31 o.č. zák. při právním úkonu je možné dát se zastoupit fyzickou nebo právnickou osobou. Zmocnitel udělí za tím účelem plnou moc zmocněnci, v níž musí být uveden rozsah zmocněncova oprávnění (odst. 1). Je-li třeba, aby právní úkon byl učiněn v písemné formě, musí být plná moc udělena písemně. Písemně musí být plná moc udělena i tehdy, netýká-li se jen určitého právního úkonu (odst. 3).

Podle § 32 obč. zák. nevyplývá-li z právního úkonu, že někdo jedná za někoho jiného, platí, že jedná vlastním jménem (odst. 1). Jedná-li zmocněnec jménem zmocnitele v mezích oprávnění zastupovat, vzniknou tím práva a povinnosti přímo zmocniteli. Pokyny dané zmocněnci, které nevyplývají z plné moci, nemají vliv na právní účinky jednání, ledaže by byly známé osobám, vůči kterým zmocněnec jednal (odst. 2).

Podle § 33b obč. zák. plná moc zanikne a) provedením úkonu, na který byla omezena, b) je-li odvolána zmocnitelem, c) je-li vypovězena zmocněncem, d) zemře-li zmocněnec (odst. 1). Plná moc zaniká smrtí zmocnitele, nevyplývá-li z jejího obsahu něco jiného (odstavec 2, věta první).

Soudní judikatura i obecně uznávaná komentářová literatura jsou zajedno v názoru, že při zastoupení na základě plné moci je třeba rozlišovat mezi dohodou o plné moci (§ 23 obč. zák.) a samotnou plnou mocí (§ 31 odst. 1 obč. zák.). Dohoda o plné moci (zmocnění) neboli dohoda o zastoupení je smlouva mezi zmocnitelem a zmocněncem, kterou se zmocněnec zavazuje zastupovat zmocnitele v

dohodnutém rozsahu, popřípadě za dohodnutých podmínek. Uzavřením této dohody (typově např. smlouvy příkazní či mandátní) vzniká vnitřní právní vztah zastoupení mezi zmocnitelem a zmocněncem. Plná moc je jednostranný právní úkon zmocnitele, určený (adresovaný) třetí osobě (osobám), v němž zmocnitel prohlašuje, že si zvolil zmocněnce, aby ho v rozsahu uvedeném v této plné moci zastupoval; plná moc z hlediska obsahu právního úkonu osvědčuje, resp. deklaruje navenek, že mezi zmocnitelem a zmocněncem existuje smluvní právní vztah zastoupení, vzniklý na základě dohody o zmocnění (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 1996, sp. zn. 2 Cdon 1007/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 1997, pod číslem 36, dále již shora zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, a Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. § 1 až 459. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 302 s., dále jen „Komentář“).

Protože plná moc představuje osvědčení o existenci a rozsahu zastoupení, jež zmocnitel vystavuje zmocněnci pro účely jeho jednání s třetími osobami, je pro vymezení rozsahu oprávnění zmocněnce jednat za zmocnitele rozhodující obsah plné moci. Jedná-li zmocněnec jménem zmocnitele v mezích oprávnění uděleného mu v plné moci, vznikají práva a povinnosti přímo zmocniteli (právními úkony, jež zmocněnec jeho jménem v mezích plné moci učinil, je vázán). Má-li být rozsah zmocněncova oprávnění jednat za zmocnitele omezen, musí být toto omezení výslovně vyjádřeno v plné moci. Přitom obdobně jako věcné omezení, tj. na provedení určitého právního úkonu, může být plná moc omezena i na určitý časový úsek. Jakékoli interní pokyny, příkazy, zákazy, omezení, či výhrady stanovené v dohodě o zmocnění, avšak nevyjádřené v samotné plné moci, nemají vůči třetím osobám žádné právní účinky, ledaže jim jsou známy (§ 32 odst. 2 obč. zák.). To platí i o časovém omezení dohody o zmocnění; má-li být zmocněncovo oprávnění omezeno časem, musí mu zmocnitel udělit plnou moc, z jejíhož obsahu takové omezení pro třetí osoby vyplývá. Tato úprava je projevem principu ochrany dobré víry třetích osob, kterým je zpravidla znám pouze obsah plné moci, a nikoli obsah dohody o zmocnění. Jestliže zmocnitel vystaví zmocněnci plnou moc, jež obsahově nekoresponduje s jejich dohodou o zmocnění (tj. v rozporu s dohodou o zmocnění neobsahuje v ní sjednaná omezení), musí nést rizika s tím spojená. Jde totiž (jak již bylo výše řečeno) o jeho jednostranný právní úkon, jímž vůči třetím osobám prohlašuje, v jakém rozsahu je zmocněnec oprávněn jeho jménem jednat; je tedy na něm, aby zmocněnci udělil plnou moc obsahově shodnou s dohodou o zmocnění (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 1995, sp. zn. Odon 28/95, uveřejněný v časopise Právní rozhledy, svazek 3, ročník 1996, str. 117, a Komentář, 306 s.).

Účinky plné moci zanikají nejen z důvodů demonstrativně uvedených v § 33b obč. zák.; mohou zaniknout i dohodou stran, popř. uplynutím doby, na kterou bylo trvání plné moci časově omezeno (srov. např. Komentář, 310 a 311 s.).

Jelikož dohoda o zmocnění působí zásadně mezi zmocnitelem a zmocněncem a ve vztahu k třetím osobám je rozhodný pouze obsah plné moci, nelze zánik právních vztahů z dohody upravující vnitřní vztahy mezi zmocněncem a zmocnitelem ztotožňovat se zánikem účinků plné moci. Protože časové omezení dohody o plné moci je svou podstatou vymezením rozsahu zmocněncova oprávnění podle § 31 odst. 1 obč. zák., nepůsobuje uplynutí času, na který je její trvání omezeno, zánik účinků plné moci automaticky; časové omezení v ní musí být vyjádřeno. Není-li z plné moci zřejmé její časové omezení, nemůže se zmocnitel úspěšně dovolat nedostatku zmocnění, byla-li třetí osoba v dobré víře a mohla-li rozumně předpokládat, že zmocnění bylo uděleno. Zmocnitel, který v plné moci udělené zmocněnci nevyjádřil její časové omezení, může přivodit zánik právních účinků plné moci např. jejím odvoláním podle § 33b odst. 1 písm. b/ obč. zák., nebo na základě dohody se zmocněncem. Pokud tak zmocnitel učiní, a zmocněnec přesto jedná na základě zaniklé plné moci, jde o nezmocněné jednatelství ve smyslu § 33 odst. 2 obč. zák.

Ostatně takto je pojímána ochrana dobré víry třetích osob i v rakouském a v německém právu (§ 1016, § 1026 ABGB, § 172 odst. 2 BGB). Také občanský zákoník č. [40/1964](#) Sb., ve znění před

novelou provedenou zákonem č. [509/1991](#) Sb., výslovně stanovil, že „pro jiného než pro zástupce a zastoupeného je zánik plné moci účinný teprve tehdy, až se o něm dozví“ (§ 33 odst. 2). I když zmíněná novela toto ustanovení vypustila, důvodová zpráva se o této změně nijak nezmiňuje. Na ochranu dobré víry třetích osob pamatuje i nový občanský zákoník č. [89/2012](#) Sb., který v § 444 stanoví, že kdo vlastní vinou vyvolá u třetí osoby domněnku, že zmocnil jiného k právnímu jednání, nemůže se dovolat nedostatku zmocnění, byla-li třetí osoba v dobré víře a mohla-li rozumně předpokládat, že zmocnění bylo uděleno. To, že - na rozdíl od předchozí i nové úpravy - v zákoně podobné ustanovení chybí, tedy nebrání tomu, aby podobné pravidlo bylo dovozeno z „povahy věci“, tedy ze základních zásad ovládajících občanské právo.

Velký senát se tak odchyluje od právního názoru, vysloveného v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 5429/2007, a od obecných závěrů vyjádřených v rozsudku ze dne 4. 12. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1134/2000, uveřejněného v časopise Soudní judikatura pod č. 33, ročník 2001, kde nadto nešlo o skutkově totožný případ, než je posuzovaná věc, kdy zmocnitel vystavil zmocněnci plnou moc, obsahující výslovné zmocnění k prodeji v ní specifikovaných nemovitostí, přičemž zmocněnec po uzavření kupní smlouvy a jejím předložení s návrhem na vklad vlastnického práva příslušnému katastrálnímu úřadu uzavřel dodatek ke kupní smlouvě. Z tohoto (odlišného) zjištění pak Nejvyšší soud dovodil, že plná moc zanikla provedením úkonu, na který byla výslovně omezena (§ 33b odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), tj. uzavřením kupní smlouvy. Jestliže poté zmocněnec činil právní úkony jménem osoby, která mu zaniklou plnou moc udělila, jde o nezmocněné jednatelství a tyto úkony jsou pro zmocnitele závazné jen v případě, že je dodatečně schválí (§ 33 odst. 2 obč. zák.).

Právní posouzení věci odvolacím soudem tak správné není. Nejvyšší soud proto napadený rozsudek zrušil, a protože důvody, pro které byl zrušen, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i je a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, odst. 3, věta druhá o. s. ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oddlužení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Význam řízení](#)
- [Vzájemné plnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Věcná příslušnost](#)